

Jezus posyła nam Ducha Świętego, aby nas uczył, jak to robić. Naszym zadaniem jest tak komunikować się ze sobą tak, abyśmy nabierając mentalności Chrystusa, mogli iść naprzód jako jedno Ciało Chrystusa.

Pytania do refleksji:

1. W jaki sposób możemy rozwijać się jako jedno ciało ZAK, rozumiejąc nasze różne powołania, z wykorzystaniem dialogu?
2. W jaki sposób dialog i współpraca wiążą się ze sobą jako elementy pozytywne w rozwoju ZAK?
3. W jaki sposób dialog pomaga nam w uznaniu i lepszym zrozumieniu zasadniczej roli laikatu w Zjednoczeniu oraz w Kościele?
4. Co możemy zrobić, aby pogłębić nasze doświadczenie siebie jako Ciała Chrystusowego i poszerzyć naszą wiedzę na temat rozmaitych powołań w obrębie Zjednoczenia - by codzienne czynności wykorzystać jako środek do bardziej skutecznego apostołstwa?

*S. Carmel Therese Favazzo CSAC
USA*

Być Apostołem Dzisiaj

Teksty do modlitwy i refleksji - Luty 2017

Ogólne wprowadzenie:

W tym numerze rozpoczynamy serię refleksji, które będą się ukazywać w następnych miesiącach, wokół tematu *dialogu* w świetle charyzmatu przekazanego Rodzinie Pallotyńskiej przez św. Wincentego Pallottiego.

Komunia znajduje się w samym sercu naszego charyzmatu, a św. Wincenty jest słusznie określany jako prorok duchowości komunii. Dialog jest wyrazem komunii i środkiem do jej tworzenia; środkiem do jej pogłębiania tam, gdzie już istnieje, a także do jej naprawy tam, gdzie została zburzona.

Jest to sposób wchodzenia w relację z innymi, by szczerze dzielić się prawdą o naszym doświadczeniu życia i wiary, przy jednoczesnym otwarciu się na uważne słuchanie doświadczeń innych, aby dotknęły nas one i zmieniły.

Dialog jest środkiem do budowania i pogłębiania relacji miłości, wzajemnego szacunku i sprawiedliwości pośród nas jako Rodziny Pallotyńskiej oraz w całym Kościele i społeczeństwie.

Dialog jest także szczególną cechą charakterystyczną całego dzisiejszego Kościoła i papież Franciszek stale nas do niego zaprasza. W szczególny sposób wzywa nas do niego nasz charyzmat, abyśmy odegrali swoją rolę w tworzeniu kultury dialogu w wielu różnych wymiarach życia każdego z nas i życia świata.

DIALOG MIĘDZY POWOŁANIAMI

[Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego] jest jak ewangeliczna surma, która wszystkich wzywa ... i rozbudza gorliwość i miłość u wszystkich wiernych należących do każdego stanu, zawodu i stanowiska (t. I, s.238)

Istotne jest, abyśmy w dalszym ciągu rozwijali naszą świadomość, że Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego składa się ze „wszystkich wiernych należących do każdego stanu, zawodu i stanowiska”. Taki stan rzeczy wymaga stałego dialogu między powołaniami, ponieważ podejście do apostołstwa - a tym samym do naśladowania Jezusa Chrystusa w naszym życiu - będzie się różnić zależnie od poszczególnych powołań.

Oczywiście życie osoby świeckiej w porównaniu do życia kapłana będzie obejmować inne wyzwania, różny też będzie ich styl życia. Podobnie osoba samotna i zamężna będą podchodzić do życia z innego punktu widzenia w zależności od struktur, w jakich tkwią i zadań, jakie pełnią. Kontemplacyjne i czynne formy życia konsekrowanego różnią się od siebie. Kiedy patrzymy na „uniwersalność” członków ZAK, staje się jasne, że dla wzmocnienia relacji między nami naprawdę potrzebujemy dialogu. Dialog między powołaniami nie jest potrzebny tylko dla umocnienia naszego wzajemnego zrozumienia, ale także po to, aby zwiększyć skuteczność naszego podstawowego powołania w Zjednoczeniu.

Niech więc cieszy się każdy katolik, bo dostąpi zasługi apostołstwa, jeśli wykorzystując swoje talenty, wiedzę, naukę, studia, władzę, szlachectwo, zawód, zdolności, dobra ziemskie, bogactwo, służbę, modlitwę i wszystko, co

tylko może, by ożywiać wiarę i rozpalać miłość (por. t. I s. 41-42).

Studiując podstawy charyzmatu, który został dany naszemu Założycielowi św. Wincentemu Pallottiemu, w wymiarze szerokiej wizji bycia członkiem w Ciele Chrystusa, musimy pamiętać, że codzienne czynności każdej osoby mogą być źródłem apostołstwa - życiem Jezusa Chrystusa, Apostoła Ojca - które trwa dzięki mocy Ducha działającego w naszym życiu.

To wzywa nas to do głębszego rozumienia siebie nawzajem i naszej roli w tym najbardziej podstawowym zaangażowaniu w ewangelizację: dać nowe życie wierze, nową iskrę miłości i nową siłę jedności. W jaki inny sposób możemy dojść do tej podstawowej wiedzy o „Ciele”, jeśli nie przez dialog? Czy może być lepszy sposób na „połączenie” wszystkich członków w jedno ciało, które będzie pracować jako całość w tej apostołskiej odpowiedzi, do której Bóg zaprasza Zjednoczenie Apostolstwa Katolickiego?

(...) pojęcie „apostołstwa” i miano „apostoła”, biorąc pod uwagę sposób wyrażania się Pisma Świętego, nie są takimi pojęciami, których by nie było można oddzielić od jurysdykcji kościelnej (...). Wobec tego mianem „apostoła” może w pewnej mierze szczyścić się również i ten, kto nie jest kapłanem, a działalność jego może nazywać się „apostołstwem”. (t. I, s. 38)

Dialog i skuteczna współpraca łączą się ze sobą. Kiedy Wincenty Pallotti wymienia powołania, talenty i działania jednostek, robi to mając przed oczyma wizję jednego ciała składającego się z wielu części. Widzi pracę każdego z osobna jako część całości. Dlatego na wezwanie Boga nie odpowiadamy w izolacji, ale w komunii ze sobą nawzajem. Jeśli każdy człowiek jest częścią jednego ciała, to każda działalność staje się częścią uniwersalnego dzieła pomocy w zbawianiu świata. To jest charyzmat, który odziedziczyliśmy i do nas należy skuteczne rozwijanie go w naszych czasach poprzez dialog i współpracę.